

Một cô bà tôi một nhà dạy lão thành phố Garden Grove, California đã sáng tác ra bài "Buôn Xuân" dưới đây:

"Xuân về cửa nhà về t điều hiu
Gió xuân thổi i nh bao đ u nh mong
Quê nhà m i m t ng i trông
Xuân về xuân cũ long đong xuân này.
M ng h n v a nh v a say
Đón xuân nh l đ thay t ng c i
Xuân x a đ m m vui t i
Xuân nay u l c quê ng i ch c thân.
M nhìn lá r ng đ y sân
T ng ch ng xác pháo
nginh tân năm nào
Bóng xuân đ t khách buôn đau
Cu i đ u xin Chúa ban giàu s c thêm
Th v t l r i n i đ t khách
G i v quê quán đón buôn Xuân."

Tôi xin mượn phép một cô bà để chép lại bài thơ của bà. Tôi là tôi chỉ biết đến bà và các người bạn già của bà trong việc dạy lão nói trên qua một bài phóng sự một kênh Sài Gòn television từ mạng internet. Họ chỉ gọi bà là một cô bà, cho nên tôi đành gọi bà là cô bà. Tôi nghe bà đọc thơ mà nước mắt tuôn rơi. Tôi ghi lại những cảm nghĩ sau đây để kính tặng cô bà và những người bạn già của bà phải ngửi điếm từng ngày trôi qua và chỉ ngày với với cát bụi. Có một cô ông tâm sự rằng "Một ngày, ông chỉ có 1 giờ để đọc xem và nghe chương trình tivi nói tiếng Việt, ngoài ra thì lâu lâu chỉ đọc xem bằng nhạc Việt Nam. Chỉ thế thôi". Có người đã dạy học 3 năm mà chưa một lần đọc được gộp con cháu.

Tôi suy nghĩ mãi mà không hiểu vì sao người Việt Nam luôn tự hào là dân tộc đầy tình nghĩa và hiểu thấu, lại có thể nhanh chóng hiểu những sự phong phú Tây với quan niệm "cha mẹ già nên cho vào nhà dạy lão, để đó điếu kiếu y tế để y để và có người chăm sóc cho ăn uống đàng hoàng".

Người già thì ăn có là bao, nên họ chỉ những hiểu một cách vô cảm chuyên ăn uống. Người già như mít chín cây, gió lay là rụng, thu hoạch men để y để mà tâm hồn u uất thì chỉ có ích chi. Người già thông minh khuya, dậy sớm nên ngày dài hơn đêm. Họ chỉ đến chỗ mòn trong các nhà dạy lão vì có gì vui ở đó đâu. Ai cũng như ai, đến giờ thì tập trung ăn, coi tivi, rồi đi ngủ, làm gì có chuyện gì mà nói với nhau. Có chăng là "bà Y, ông X nào đó một hôm qua rồi..."

Hỏi làm sao có được niềm hạnh phúc gần đến như người được ở nhà với gia đình, ít ra cũng có hàng xóm láng giềng, con cái, xã hội chung quanh để tâm sự hoặc gặp gỡ để nói chuyện. Chẳng ai nói đến chuyện các bậc người già vì không có người giám sát, vì tâm trạng đôi khi do nhầm lẫn, do có chuyện bản thân mình cần các cô y tá trong nhà dưỡng lão.

Nhưng ngày đầu tiên ở Hoa Kỳ tôi vẫn hay tranh cãi với người bạn hàng xóm về chuyện con cái phải chăm sóc, thế nào yêu và đôi khi hy sinh vì cha mẹ. Với người Mỹ, "người mẹ phải chịu xuôi", cha mẹ có nghĩa vụ phải chăm sóc, hy sinh cho con cái và không nên đòi hỏi con cái phải hy sinh, chăm sóc cho mình. Có lẽ chính vì thế mà Hoa Kỳ có rất nhiều nhà dưỡng lão. Bạn tôi vẫn hay hỏi tôi "người Mỹ có là thiên đàng như người ta nói?". Tôi không dám trả lời vì thời gian tôi đến đây quá ngắn, không đủ để đánh giá các mặt tốt xấu, nhất là vào thời điểm hiện tại khi mà người Mỹ đang suy thoái. Nhưng có một điều tôi biết chắc, Hoa Kỳ không là thiên đàng cho những người già không có con cái hay con cái quá bận rộn hoặc con cái không quan tâm đến cha mẹ. Họ sẽ phải vào nhà dưỡng lão, nơi mà chỉ có những bóng già lơ lửng, còm cõi đi qua đi lại, có khi là người mất cách vô hồn trên những chiếc xe lăn.

Tôi cũng mong những người Việt Nam trong nước nên người xa xứ mà còn cha còn mẹ sẽ không bao giờ nghĩ đến việc đưa cha mẹ vào nhà dưỡng lão như một cách báo hiếu hiện tại và tương lai. Nhưng thực tế, cha mẹ cần quý vị vẫn sống đầy những tâm hồn họ đã đến chết bên trong với nỗi cô đơn, nỗi buồn và nỗi sợ hãi thân vì con cái không có thời gian dành cho mình sau khi mình dành cả đời làm việc và nuôi nên con cái trở nên thành.

Nếu vì hoàn cảnh quá đến chi tiêu hay là do ý của cha mẹ mà đành đưa cha mẹ vào nhà dưỡng lão thì xin hãy dành một ít thời gian đi thăm mặt cuộc sống, đó chính là liệu thu được thật mà cha mẹ cần.

Người ta có thể bắt họ ngồi dậy lên mạng hay đi shopping mặt ngày, họ ngủ năm đêm khóc thút thít cho mặt tình đã chết, thì cần sao lại tiếc ít nhất chỉ 4 giờ một tuần báo hiếu cho người có công dưỡng dục sinh thành ra mình. Có mấy ai nhớ câu "Công cha như núi Thái Sơn, nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra. Một lòng thờ mẹ kính cha, cho tròn chữ hiếu mới là đạo con".

Xin đừng chờ đến ngày chính mình phải nằm liệt giường trong viện dưỡng lão rồi người mẹ một tuổi rồi khi nhận đến ngày xa cha mẹ mình cũng đã từng bị giày vò trong nỗi sợ hãi, cô đơn. Xin đừng quên thu xếp đưa cha mẹ về nhà. Vì tại các nhà dưỡng lão, dù là người Mỹ hay bất cứ nước nào.

Nhà Đàng Lão Không Phải Thiên Đàng

Tác Giả: Ngọc Diệp Nguyễn

Thứ Hai, 13 Tháng 7 Năm 2009 03:36

Thiên đàng cho những người già là nơi họ có thể nghe tiếng còi tiếng nói của con cháu .dù rằng không phải dành cho họ .